

Afzender:
Beroepsvereniging Bewindvoerders Wsnp
Postbus 12
3214 ZG Zuidland

Aan:
Belastingdienst
Werkgroep Herstel en schulden
T.a.v. [REDACTED]
Per e-mail: [REDACTED]

cc. Commissie Financiën, Tweede Kamer der Staten-Generaal

Zuidland, 15 januari 2021

Betreft: BBW neemt niet langer deel aan de werkgroep Herstel en schulden en doet afstand van voorgestelde regeling omdat ze de financiële problemen van gedupeerde ouders niet oplost

Geachte [REDACTED],
Geachte [REDACTED],

Sinds medio november 2020 is de Beroepsvereniging Bewindvoerders Wsnp (BBW) betrokken bij uw werkgroep. De werkgroep Herstel en schulden heeft de opdracht een compensatieregeling uit te werken voor de ouders die door onterechte terugvorderingen van kinderopvangtoeslag in financiële (en andere) problemen zijn gekomen. De Tweede Kamer heeft bij een met algemene stemmen aangenomen motie van 10 november 2020 (31066-729¹) de regering verzocht ervoor te zorgen dat na de compensatie de financiële problemen *in zijn geheel* zijn opgelost en de ouders financiële ruimte overhouden om een nieuwe start te maken.

Compensatieregeling laat ouders met schulden achter

BBW moet helaas constateren dat het voorstel dat de werkgroep nu heeft uitgewerkt niet voldoet aan deze voorwaarden. In de kern houdt het voorstel in 1/3 deel van het schadebedrag te reserveren voor de ouders, zodat niet het hele compensatiebedrag aan

¹ <https://www.tweedekamer.nl/kamerstukken/moties/detail?id=2020Z21122&did=2020D45162>

schuldeisers hoeft te worden overgemaakt. Vooral nog gaat het om een schadebedrag van € 30.000 per gedupeerde, ook als het schuldenbedrag hoger is. Met een aantal grote schuldeisers wil de werkgroep convenanten sluiten om de schulden bij alle schuldeisers met een veel kleiner bedrag dan de totale schade af te kopen. Deze regeling is juridisch niet houdbaar en zal er daarom toe leiden dat de ouders zich op een later moment opnieuw met hun schulden geconfronteerd zullen zien.

Ten eerste is het juridisch onmogelijk geld te reserveren voor de ouders als tegelijk nog schuldeisers recht hebben op betaling. Ten tweede is de regeling nu een kwestie van vestzak-broekzak voor de Belastingdienst, omdat een groot deel van het schadebedrag terugvloeit naar dezelfde Belastingdienst en naar Toeslagen. Ten derde blijft het – relatief hoge – procesrisico als het gaat om het verhaal van de schade die boven de € 30.000 uitstijgt, bij de gedupeerde ouders waardoor de kans op compensatie van de werkelijke schade klein is.

Bedrag reserveren voor ouders juridisch niet mogelijk

Het voorstel waarbij 2/3 van het schadebedrag naar schuldeisers gaat en 1/3 deel zou worden gereserveerd voor de gedupeerde ouders, is op basis van de huidige wetgeving (Faillissementswet) niet haalbaar. Met als gevolg dat het voor de ouders gereserveerde deel alsnog door schuldeisers kan en zal worden opgeëist.

Om het voor de ouders bestemde deel van het compensatiebedrag (1/3 deel van € 30.000) niet direct naar schuldeisers over te hoeven maken, stelt de werkgroep voor convenanten te sluiten met grote schuldeisers. De Belastingdienst omzeilt de juridische toets van een schuldenregeling. De wet bepaalt namelijk in artikel 295 van de Faillissementswet (Fw) dat de boedel alle goederen van de schuldenaar omvat, zowel de bestaande als de tijdens de schuldsanering te ontvangen goederen. De Hoge Raad heeft bij uitspraak van 24 november 2006 (ECLI:NL:HR:2006:AZ1111) daarnaast expliciet overwogen dat immateriële schadevergoeding volledig ten gunste komt van de schuldeisers. In beginsel zijn de regels uit de Faillissementswet ook bepalend voor minnelijke regelingen, wat impliceert dat ook convenanten die minnelijk worden gesloten zich naar de geest van artikel 295 Fw en de uitspraak van de Hoge Raad dienen te vormen. Dat betekent dat de minnelijke regelingen die gestoeld worden op de afspraken in deze convenanten, niet in aanmerking komen voor een dwangakkoord (bij één of meer weigerachtige schuldeisers) en ook bestaat er gereede kans dat er geen laatste redmiddel in de vorm van een Wsnp zal zijn, omdat een juridisch niet correct en volledig opgesteld aanbod aan schuldeisers zal leiden tot niet-ontvankelijk verklaring van een Wsnp-verzoek.

BBW heeft op zichzelf niets tegen het minnelijk schikken met schuldeisers, zolang elke schuldeiser de kans heeft om expliciet akkoord te gaan met de schikking op basis van volledige informatie. Door het vooraf sluiten van convenanten met slechts een aantal grote schuldeisers – waarbij wij helaas moeten constateren dat ook deze grote schuldeisers niet volledig worden geïnformeerd omtrent de verhaal- en verdien capaciteit – zie hierna – wordt hen deze mogelijkheid ontnomen.

Vestzak-broekzakregeling voor Belastingdienst

Bovendien vloeit een groot deel van het uitgekeerde schadebedrag direct terug naar de Belastingdienst en naar Toeslagen vanwege hun preferente en concurrente positie als schuldeiser, die zij op dit moment onverkort handhaven.

Tot op heden blijkt dat de Belastingdienst in elk geval tot 22 december 2020 vóór uitbetaling van de herstelbetaling eerst 100% van de bij haar openstaande vorderingen met de uitdeling verrekenende. De werkgroep stelt terecht dat dit niet wenselijk is, waardoor nu toegewerkt wordt naar een oplossing waarbij Belastingdienst en Toeslagen nooit meer ontvangen dan de berekening van de afloscapaciteit bij een regulier schuldhulpverleningstraject. In de rekenvoorbeelden van de werkgroep lijkt het bedrag dat aan Toeslagen en aan de Belastingdienst moet worden terugbetaald minimaal. De werkgroep gaat in haar rekenvoorbeelden echter ten onrechte uit van een minimale afloscapaciteit van ouders. Dat uitgangspunt veronderstelt dat deze ouders op bijstandsniveau leven. In de praktijk moet het in de getroffen gevallen om ouders gaan die structureel gebruik maakten van kinderopvang, derhalve werkende ouders. In die gevallen is de spaar- en afloscapaciteit vele malen hoger dan op bijstandsniveau. Conform de huidige plannen van de werkgroep zal van het bedrag dat beschikbaar is voor schuldeisers substantieel meer moeten worden afgedragen aan Toeslagen en de Belastingdienst, ten laste van de overige schuldeisers. In onderstaande rekenvoorbeelden lichten wij toe hoe de spaarcapaciteit invloed heeft op de verdeling van de herstelbeschikking onder de Belastingdienst zelf en overige schuldeisers.

Uitgangspunten schuldenlast

Preferente schuld aan Belastingdienst (IB)	€ 5.000
Concurrente schuld Belastingdienst (T)	€ 30.000
Concurrente schulden overig	€ 65.000

Aan schuldeisers voorgelegde situatie

Alleenstaande ouder, uitkering Participatiewet/minimaal inkomen, 2 kinderen (14/16)
Spaarcapaciteit € 100 per maand -> € 3.600 in 3 jaar

Uitdeling in reguliere situatie			
Preferent 6,86%	->	Belastingdienst	€ 343
Concurrent 3,43%	->	Belastingdienst	€ 1.029
		Overig	<u>€ 2.229</u>
			€ 3.600
Uitdeling herstelbeschikking van € 20.000			
Preferent	->	Belastingdienst	€ 343
Concurrent	->	Belastingdienst	€ 1.029
		Overig	<u>€ 18.628</u>
			€ 20.000

De € 3.600 wordt buiten beschouwing gelaten en komt niet t.g.v. schuldeisers. Waar overige schuldeisers in deze schuldsanering zonder de herstelbeschikking recht zouden hebben op € 2.229 gaat men op basis van een vooraf gesloten convenant nu akkoord met € 18.628 en doet men daarnaast afstand van de extra spaarcapaciteit van € 2.229. De Belastingdienst ontvangt vanuit haar eigen herstelbeschikking de berekende spaarcapaciteit van € 1.372.

Te verwachten situatie

Stel, gehuwd, 1 fulltime werkzaam, 1 parttime (50%) werkzaam, gemiddeld modaal inkomen, 2 kinderen (14/16)

Spaarcapaciteit ruim € 1.000 per maand -> € 36.000 in 3 jaar

Uitdeling in reguliere situatie			
Preferent 68,57%	->	Belastingdienst	€ 3.429
Concurrent 34,29%	->	Belastingdienst	€ 10.286
		Overig	€ 22.286
			€ 36.000
Uitdeling herstelbeschikking van € 20.000			
Preferent	->	Belastingdienst	€ 3.429
Concurrent	->	Belastingdienst	€ 10.286
		Overig	€ 6.285
			€ 20.000

De € 36.000 wordt buiten beschouwing gelaten en komt niet t.g.v. schuldeisers. Waar overige schuldeisers in deze schuldsanering zonder de herstelbeschikking recht zouden hebben op € 22.286 gaat men op basis van een vooraf gesloten convenant nu akkoord met € 6.285 en doet men daarnaast afstand van de extra spaarcapaciteit van € 22.286. De Belastingdienst ontvangt vanuit haar eigen herstelbeschikking de berekende spaarcapaciteit van € 13.715.

Procesrisico blijft bij de gedupeerde ouders

Het kabinet stelt voor om in eerste instantie € 30.000 uit te keren. Daarmee zullen de acute schulden van een deel van de ouders zijn opgelost. Het kabinet erkent dit en zegt dat ouders die meer schade hebben geleden ook meer geld krijgen als blijkt dat ze daar recht op hebben. Dat betekent echter wel dat die ouders het surplus aan schade zullen moeten vorderen, via de rechter als partijen er niet zelf uitkomen, waarbij dan het procesrisico (bewijslast, eigen proceskosten en een evt. proceskostenveroordeling) bij de ouders blijft. Uit gesprekken die wij hebben gevoerd met procederende advocaten blijken dit soort procedures – ook bij de Commissie Werkelijke Schade - lastig en langdurig te zijn. In de tussentijd tijd lopen de schulden wederom op, waardoor de eerder verstrekte tegemoetkoming weer verdampt. De hele kwestie ligt juridisch moeilijk, zoals ook blijkt uit het verslag van de Parlementaire ondervragingscommissie Kinderopvangtoeslag 'Ongekend onrecht'.

Ouders alsnog in de schulden als schuldeisers in beroep gaan

BBW voorziet daarom dat de afspraken die gemaakt worden in de convenanten niet zullen standhouden voor de rechter. Omdat ze indruisen tegen onder andere het invorderingsrecht, het beslagrecht en het pandrecht. Ook wordt er geen recht gedaan aan het gelijkheidsbeginsel onder schuldeisers. Als schuldeisers gaan procederen over de gesloten convenanten (bijv. op grond van dwaling) en door de rechter in het gelijk worden gesteld - wij achten dat zeker niet ondenkbaar - heeft dat tot gevolg dat de schuldenproblematiek van gedupeerde ouders in het geheel *niet* wordt opgelost, maar zij opnieuw met oude schulden worden geconfronteerd.

Gevolgschade en immateriële schade niet vergoed in huidige regeling

In de nu voorgestelde regeling is bovendien geen rekening gehouden met de financiële en immateriële gevolgschade die gedupeerden hebben geleden en nog lijden door bijvoorbeeld

baanverlies, echtscheiding, depressies, scholingsachterstand, verlies van carrièrekansen en dus inkomen, en stresssyndroom. De Kamer heeft hier echter wel expliciet om gevraagd in haar unaniem gesteunde motie van 4 juli 2019 (31066-503)², ondertekend door de leden van de fracties van het CDA, D66, VVD, SP, PvdA, GroenLinks, 50Plus en PVV. Dat betekent dat een gedupeerde met een werkelijke schade van € 100.000 (40K toeslagen – 40K gevolgschade - 20K immateriële schade) nu afgekocht wordt met € 30.000, waarvan in veel gevallen een groot deel terugvloeit naar de Belastingdienst en Toeslagen. De verwachting van BBW is, zoals al gezegd, dat dit niet standhoudt bij de rechter als weigerachtige schuldeisers in beroep gaan. De gedupeerde ouders zijn daarmee weer terug bij af, omdat dan alle schulden herleven, met alle gevolgen van dien.

Commissie Werkelijke Schade: geen capaciteit en onuitvoerbare bewijslast ouders

De werkgroep Herstel en schulden verwijst voor de vervolgschade en de immateriële schade naar de Commissie Werkelijke Schade (CWS). Bij deze commissie blijkt de bewijspositie voor de ouders echter zeer moeilijk te liggen, omdat in ieder individueel geval moet worden bepaald in hoeverre er onrechtmatig is gehandeld door de overheid en hoe ver haar aansprakelijkheid strekt (causaliteit). Uit de rapporten van de commissie Donner³ en uit het verslag van de Parlementaire ondervragingscommissie blijkt dat juist de wet- en regelgeving zelf en het bewuste uitvoeringsbeleid de oorzaak zijn van de onwenselijke situatie van de ouders. Daarmee is te voorzien dat het juridische domein *an sich* problematisch is om deze zaken te beoordelen, zeker voor de slachtoffers die al tijden in juridisch drijfzand verkeren. Daar komt bij dat de capaciteit van de CWS met haar zes leden ontoereikend blijkt. Sinds het instellen van de commissie is ook nog geen enkele zaak afgehandeld en er liggen nog vele zaken te wachten.

BBW kan de compensatieregeling niet steunen

Hiermee komt de beroepsvereniging tot de conclusie dat de nu uitgewerkte compensatieregeling in het geheel niet voldoet aan de wens van de Tweede Kamer om de financiële problemen die zijn ontstaan door de misstanden bij de kinderopvangtoeslag *in zijn geheel* op te lossen en de ouders ook financiële ruimte overhouden om een nieuwe start te maken. BBW heeft in de werkgroep meermaals haar bezwaren kenbaar gemaakt en heeft de Belastingdienst, de overheid en andere werkgroepleden willen behoeden voor de huidige desastreuze plannen, maar krijgt geen enkel gehoor. Tevergeefs heeft BBW getracht intern bij te sturen, waardoor de beroepsvereniging zich genoodzaakt ziet naar buiten te treden. BBW steunt de voorgestelde regeling niet.

Hoe kunnen de problemen wel worden opgelost?

Alhoewel BBW zich ervan bewust is dat het niet aan haar is te bepalen hoe de problemen wel kunnen worden opgelost, geeft zij graag suggesties mee die in gesprekken met advocaten en juristen⁴ naar voren kwamen.

² <https://www.tweedekamer.nl/kamerstukken/moties/detail?id=2019Z14604&did=2019D29890>

³ Adviescommissie uitvoering toeslagen (o.l.v. mr. J.P.H. Donner), *Interim-advies. Omzien in verwondering en Eindadvies. Omzien in verwondering 2*

⁴ Wij spraken o.a. met prof. dr. I. Giesen, hoogleraar privaatrecht, Universiteit Utrecht en met mr. dr. Rianka Rijnhout, universitair hoofddocent aansprakelijkheidsrecht en instituties voor conflictoplossing, Universiteit Utrecht

1. De Awir uit 2005 dient uitgangspunt te zijn

Het compensatievoorstel dat nu voorligt, vloeit voort uit de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) zoals die in juli 2020 is gewijzigd. Terwijl de problemen met de kinderopvangtoeslagen in de jaren ervoor zijn ontstaan, toen de Awir nog niet was gewijzigd. De wet trad in 2005 in werking en bevatte tegen het advies van de Raad van State in geen hardheidsclausule. Het grootste deel van de onrechtmatigheden met de desastreuze financiële en immateriële gevolgen van dien, is vóór de wijziging van de Awir in juli 2020 ontstaan. In de eerste plaats dient daarom de Awir van 2005 het uitgangspunt te zijn.

2. Erken collectief grove onrechtmatigheden door overheid

De CAF 11-zaken laten duidelijk zien dat de overheid onrechtmatig handelde. Het oordeel van de Nationale Ombudsman⁵, de Commissie Donner⁶ en de Raad van State over de 232 ouders die gedupeerd zijn in de CAF 11-zaken, is dat er onrechtmatig is gehandeld door de overheid. De Parlementaire ondervragingscommissie constateert bovendien dat de CAF 11-zaken niet op zichzelf staan, maar dat ook in andere gevallen door de overheid onrechtmatig is gehandeld⁷. De Parlementaire ondervragingscommissie constateert zelfs dat grondbeginselen van de rechtstaat zijn geschonden. De regering was bovendien gewaarschuwd door de Raad van State dat het ontbreken van een hardheidsclausule in de Awir de rechtszekerheid van burgers in het geding zou brengen. Uit het verslag van de ondervragingscommissie blijkt ook dat ambtenaren en bewindslieden regelmatig zijn gewaarschuwd over de gevolgen van het harde fraudebeleid. Ook was de regering zich bewust van de zogenaamde 80-20-benadering en het ‘alles of niets’ beleid dat de Belastingdienst hanteerde. De regering accepteerde willens en wetens dat ook onschuldige ouders als fraudeur zouden worden bestempeld. De goeden zouden onder de slechten lijden.

Erken daarom als overheid dat in deze kwestie (grove) onrechtmatigheden hebben plaatsgevonden en dat de overheid daarom de verantwoordelijkheid draagt de daadwerkelijke schade ook daadwerkelijk te herstellen. Zoals dat in de kamerbreed gedragen motie van 4 juli 2019⁸ is uitgesproken en zoals dat nu politiek en maatschappelijk breed wordt ondersteund naar aanleiding van het verslag van de Parlementaire ondervragingscommissie. Daarbij past dan tevens de toezegging dat die verantwoordelijkheid ook daadwerkelijk juridische aansprakelijkheid impliceert. Daarom is het bovendien goed om bij voorbaat afstand te doen van diverse juridische verweermiddelen die de overheid normaal gesproken in een juridische procedure wellicht zou kunnen inroepen, zoals een beroep op de formele rechtskracht⁹ van de onderliggende besluiten en een beroep op verjaring. Dan kan een eventueel debat gaan waarover het zou moeten gaan, namelijk de hoogte van de geleden en de te vergoeden schade.

⁵ W. van den Berg, M. Alhadjri, M. Mulder, *Geen powerplay maar fair play. Onevenredig harde aanpak van 232 gezinnen met kinderopvangtoeslag*, 9 augustus 2017

⁶ Adviescommissie uitvoering toeslagen (o.l.v. mr. J.P.H. Donner), *Interim-advies. Omzien in verwondering en Eindadvies. Omzien in verwondering 2*

⁷ Verslag – Parlementaire ondervragingscommissie Kinderopvangtoeslag, *Ongekend Onrecht*, p. 19

⁸ <https://www.tweedekamer.nl/kamerstukken/moties/detail?id=2019Z14604&did=2019D29890>

⁹ Adviescommissie uitvoering toeslagen (o.l.v. mr. J.P.H. Donner), *Interim-advies. Omzien in verwondering*, p. 39

3. Het juridische domein ongeschikt voor oplossing

Daarbij lijkt het juridische domein (procedures bij de bestuurs- of civiele rechter) in dit geval ongeschikt om op een fatsoenlijke manier tot een snelle oplossing te komen voor de gedupeerden. De context waarin het probleem is ontstaan lijkt niet de juiste context voor de oplossing. Juist omdat wet- en regelgeving en het uitvoeringsbeleid zélf de veroorzaker zijn van het onrecht, is het in elk geval onwenselijk vanuit het slachtoffer bezien en in feite onmogelijk om in ieder individueel geval langs de geijkte juridische weg te bepalen in hoeverre de overheid aansprakelijk is voor de geleden schade door de ouders. Zet daarom deze zaak buiten het reguliere aansprakelijkheidsrecht en tref, onafhankelijk daarvan, een goede schaderegeling voor de gedupeerden.

4. Laat de Belastingdienst een stap terug doen

Een dergelijke regeling begint er dan mee dat de Belastingdienst haar preferente positie als schuldeiser moet loslaten en Toeslagen moet alle vorderingen op de ouders laten vallen. Dit om te voorkomen dat de regeling een vestzak-broekzakregeling voor de Belastingdienst zelf wordt.

Het grootste deel van de ouders moet de toeslagen immers niet terugbetalen omdat ze er op basis van hun inkomen geen recht op hadden, maar omdat er administratief (vaak kleine) fouten zijn gemaakt of omdat ze verkeerd waren geïnformeerd over de verplichte eigen bijdrage. Zij zijn bewust niet in de gelegenheid gesteld deze fouten te herstellen of de eigen bijdrage alsnog te betalen. Dit gebeurde door de spijkerharde ‘alles of niets’ formulering en uitvoering van de regelgeving van de kinderopvangtoeslag, zoals de Parlementaire ondervragingscommissie constateert. De beschuldigingen van fraude waren onterecht. Het is daarom gerechtvaardigd dat Toeslagen en de Belastingdienst een stap terugdoen bij het invorderen van openstaande schulden.

5. Roep een onafhankelijk gremium in het leven voor de afhandeling van een schaderegeling

Gebruik de toegezegde € 30.000 om de eerste nijpende schulden van de gedupeerde ouders af te kunnen lossen. Stel voor de overige schulden een breed moratorium in op grond van artikel 5 van de Wet gemeentelijk schuldhelpverlening, of doe een beroep op de Wsnp, waardoor eventuele beslagen vervallen en executiemaatregelen worden geschorst.

Maak ondertussen een schaderegeling, ofwel op basis van een ministeriele regeling of AMvB. Richt voor deze route¹⁰ een onafhankelijk gremium op voor de afwikkeling en doe als overheid, als gezegd, afstand van juridische verweermogelijkheden zoals formele rechtskracht en verjaring. Creëer een stelsel van geschakelde schadecategorieën (damage scheduling, bekend van de Wet Collectieve Afwikkeling Massaschade) waarmee de vergoeding gegroepeerd en genormeerd (per type ouder/gezin, met x kinderen en x banen) en per schadesoort (bijv. smartengeld, verlies van (nog te lijden) inkomen, invorderingskosten, juridische bijstand, etc.) kan worden bepaald zodat die vergoedingen snel uit te keren zijn.

¹⁰ Een te onderzoeken alternatief is om op basis van een overkomst die via de Wet collectieve afwikkeling massaschade (WCAM) algemeen verbindend te verklaren is, tot een regeling te komen. Dat vergt wel een goede representatieve gesprekspartner t.b.v. de slachtoffers.

De grondslag voor een dergelijke regeling ligt volgens ingewijden lastig¹¹, maar dat mag geen excuus zijn. Voor zover art. 6:162 BW geen afdoende grond zou zijn voor een vergoeding van de geleden schade door het overheidsoptreden – maar dat is het volgens experts wel - creëert de wetgever desnoods via een spoedwet een wettelijke grondslag.

6. Maak regeling die ook vooruitkijkt in plaats van achteruit

Richt je met de schaderegeling ook op de toekomst van de gedupeerde ouders. In plaats van een schadevergoeding vast te stellen enkel en alleen op basis van wat er in het verleden is misgegaan, is het aanbevelenswaardig voor een regeling te zorgen die zich (ook) richt op de concrete behoefte bij gedupeerden. Deze wijze van afwickelen wordt al lange tijd bepleit binnen de letselschadebranche en wordt ook gestimuleerd door de overheid door een onlangs toegezegde financiële impuls voor mediaton en herstelgerichte dienstverlening. Een dergelijke schadebegroting voorziet in een oplossing voor de schulden en houdt ook rekening met bijvoorbeeld benodigd budget voor bij- en nascholing, psychologische bijstand en andere activiteiten, ondersteuning of zaken waaraan – na vele jaren van onzekerheid en stress - behoefte bestaat om het leven weer op de rails te zetten. Het gaat erom niet terug, maar vóóruit te kijken zodat mensen hun leven weer kunnen oppakken en inrichten.

Tot slot

De Parlementaire ondervragingscommissie concludeert: “Het onrecht wordt nu meer erkend, maar is nog niet rechtgezet. Excuses zijn gemaakt, nu het herstel nog.”¹² Met de nu door de werkgroep uitgewerkte compensatieregeling is er nog steeds geen sprake van volledige erkenning van aansprakelijkheid en is het herstel nog lang niet in zicht. Daarom kan BBW het huidige voorstel niet steunen. Wij hopen op een voortvarende regeling die de geleden schade van de gedupeerden daadwerkelijk oplost en hen daadwerkelijk de mogelijkheid geeft voor een nieuwe start.

Met vriendelijke groet,

Namens het bestuur van BBW,

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Lagendaal', is written over a light grey rectangular background.

Hans Lagendaal, voorzitter

¹¹ Adviescommissie uitvoering toeslagen (o.l.v. mr. J.P.H. Donner), *Interim-advies. Omzien in verwondering*, p. 49 e.v.

¹² Verslag – Parlementaire ondervragingscommissie Kinderopvangtoeslag, Ongekend Onrecht, p. 9

Over BBW

De Wet schuldsanering natuurlijke personen ziet erop toe dat mensen met schulden na een succesvol doorlopen schuldsaneringstraject volledig schuldenvrij zijn en dat schuldeisers zo veel als mogelijk schadeloos worden gesteld. De rol van de Wsnp-bewindvoerder is het houden van toezicht op wettelijke schuldsaneringstrajecten. Wsnp-bewindvoerders staan daarbij onder toezicht van de rechtelijke macht en Bureau Wsnp, die vallen onder het ministerie van Justitie & Veiligheid. BBW ziet zich genoodzaakt vanuit haar wettelijke toezichthoudende rol de werkgroep Herstel en schulden, de Belastingdienst en de Tweede Kamer van haar advies te voorzien